

Vals ritueel

Sterre Carron

VALS RITUEEL

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

*Opgedragen aan alle meisjes
die het slachtoffer zijn
van mensenhandel.*

Een boek van Witsand Uitgevers

www.witsand.be

www.sterrecarron.be

Word lid van *Sterre Carrons Rani Diaz thrillers* op Facebook.
Volg Witsand Uitgevers op Facebook.

Noot van de auteur: De meeste plaatsen in dit boek bestaan echt.
Sommige echter zijn fictief, dit om het verhaal beter te maken.
De personages zijn volledig verzonnen.

© Sterre Carron en Witsand Uitgevers, 2022

D/2022/12.051/1 – NUR 330 – ISBN 978 94 9201 126 8

Boekverzorging: Castles & Sand

Omslagillustratie: Zolotarevs

Auteursfoto: Erik Van Eycken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op
papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

1.

BENIN-CITY (EEN JAAR GELEDEN)

‘Vanaf nu lacht het geluk ons toe!’ riep Naja blij uit. ‘Over een paar maanden zijn we rijk! Wat ben ik blij dat ik mijn familie kan helpen.’

‘Ik ook,’ repliceerde Tabi. ‘Mijn ouders zijn erg trots op me.’

‘En jij, Nule?’ vroeg Naja toen ze zag dat haar andere vriendin hun enthousiasme niet deelde.

‘Ik heb een naar onderbuikgevoel,’ zei ze. ‘Ik droomde dat ik werd afgeranseld. Ik weet niet of het zo’n goed idee is om de oversteek te maken.’

‘Een paar dagen geleden, toen je Abedi en Eze ontmoette, vond je het wel een goed idee.’

‘Kan ik er wat aan doen dat ik enge dromen heb?’ probeerde Nule Naja en Tabi te sussen. ‘Het verandert niks aan mijn beslissing, hoor. Ik ga met jullie mee.’

‘Yes!’ riep Naja. ‘Dat is de beste keus.’

‘De man in mijn droom was Abedi,’ fluisterde Nule.

‘Alsof die ons kwaad zou doen.’ Naja keek haar vriendin recht in de ogen. ‘Luister! Hier blijven betekent voor de rest van ons bestaan in armoede leven. Wil je dat? Je mama is erg trots op je. Met het geld dat je je familie maandelijks stuurt, hoeven zij geen honger meer te lijden en kunnen je broertjes naar school gaan. Je wilt je mama toch niet teleurstellen?’

Nule gooide haar hoofd in haar nek. ‘Vergeet wat ik heb gezegd, oké?’

Naja gaf haar een zoen op de wang. ‘Ik geef toe dat ik ook zenuwachtig ben, maar ik weet zeker dat we een mooie toekomst tegemoet gaan.’

2.

Naja ontmoette Abedi voor het eerst in het internetcafé waar ze werkte. Hij stond bij de ingang toen een man met een zurige adem, een pokdalig gezicht en geile ogen haar lastigviel. Die kerel kneep in haar borsten en greep haar tussen de benen. Naja duwde hem bruusk van zich af en snauwde hem toe dat hij haar met rust moest laten. De man had er geen oren naar. Hij trok haar tegen zich aan en zette zijn vlezige lippen in haar ranke nek. Naja gaf hem een klap in het gezicht en vluchtte naar buiten. De man kwam haar achterna en greep haar vast bij de haren. Abedi sprong tussen hen in. Op een rustige, doch dwingende toon vroeg hij de viespeuk haar met rust te laten en op te hoepelen. Vloekend droop de man af.

Abedi hief Naja's kin, keek haar in de ogen en vroeg of ze oké was. 'Het gaat wel,' antwoordde ze onzeker.

'Soms ben ik beschaamd om Nigeriaan te zijn,' begon hij het gesprek. 'Mannen hier tonen geen respect voor vrouwen. Gelukkig zijn er uitzonderingen.'

Naja glimlachte voorzichtig. Ze was overdonderd door wat er net was gebeurd.

'Hoe heet je?' vroeg Abedi.

'Naja,' antwoordde ze terwijl ze haar lange ingevlochten haren over haar schouders schudde.

'Naja is een prachtige naam,' zei Abedi duidelijk articulerend. 'Je bent echt mooi, Naja. Te mooi om je door viezeriken te laten betasten.' Hij streek over zijn eigen glimmende, zwarte haren en legde vervolgens zijn handen op haar schouders. 'Ik ben Abedi.'

Naja knikte en keek van hem weg.

'Werk je hier?'

'Ja.'

'Jij hoort hier niet te zijn,' ging hij mondig verder. 'Je verdient

beter.’

‘Ach, het valt wel mee. Ik heb werk, dat is het belangrijkste. We zijn thuis arm en zo help ik mijn familie.’

Abedi vroeg of ze na het werk iets met hem wilde gaan drinken. Naja schrok. Ze snapte niet dat zo’n knappe, verzorgde man haar meevroeg. Hij droeg een wit maatpak, een lichtblauw hemd en zwarte, blinkende schoenen, waarop geen stofje te bespeuren viel. ‘Ik... euh...’ antwoordde ze aarzelend.

‘Je hoeft niet bang te zijn, Naja. Hoelang heb je nog dienst?’

‘Een halfuur.’

‘Ik heb alle tijd. Ik wacht je hier op.’

‘Oké dan.’

Ze begon te zweten. Om haar nervositeit te verbergen, excuseerde ze zich en ging snel verder met haar werk.

Een halfuur later nam Abedi Naja mee naar een bar waar ze rustig konden praten. Terwijl Naja van haar thee nipte, vertelde Abedi dat hij hier was voor zaken. Hij was eigenaar van een supermarktketen en van tien kledingzaken, verspreid over Nederland en België.

‘Waar liggen Nederland en België?’ vroeg Naja voorzichtig.

‘In Europa.’

‘Europa?’ riep Naja ontzet. ‘Soms zie ik in het internetcafé beelden van Europa op tv. Iedereen is er chic gekleed. Het lijkt wel een andere wereld.’

Abedi lachte. ‘Het is een betere wereld, Naja. In Europa verdienen je loon naar werk. Hier word je uitgebuit. Vijf jaar geleden besloot ik de oversteek te maken. Ik heb armoede gekend en daarom apprecieer ik elke eurocent die ik verdien. Ik ben een gelukkig man.’

‘Ben je in vijf jaar tijd baas geworden van zoveel zaken? Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Abedi lachte gul en streelde haar hand. ‘Ja, sommige dingen gaan snel in Europa.’

Naja leek verdoofd. Ze kon niet reageren. Zijn hand voelde zijdezacht aan.

‘Hoe oud ben je, Naja?’

‘Veertien.’

Hij liet zijn ogen over haar tengere lichaam glijden.

‘Ik heb een voorstel voor je. Ik wil dat je erover nadenkt. Wat zou je ervan vinden om als verkoopster in een van mijn zaken te komen werken?’

Naja verslikte zich. Haar hoestbui duurde minutenlang.

Abedi stond op en streelde haar troostend over de rug.

‘Heb ik dat nu goed gehoord?’ vroeg ze ontsteld. ‘Wil jij dat ik naar Europa kom om in een van je winkels te werken?’ Haar handrug gleed over haar volle lippen.

‘Kijk Naja, je vertelde me dat je familie geen geld heeft om jullie fatsoenlijk te voeden. Om die reden heb je het eerste beste baantje gekozen. Is het niet?’

Naja sloeg haar donkere ogen neer en kraste met haar nagel in de tafel.

‘Hoeveel verdien je per maand?’

Ze noemde het bedrag.

Abedi ging weer zitten, zette zijn vingertoppen tegen elkaar en keek haar met een warme gloed in de ogen aan. ‘Weet je dat je in Europa in één maand tijd meer verdient dan hier in één of twee jaar? Je zou veel geld naar je familie kunnen sturen en hen helpen om een beter leven op te bouwen. Als je flink spaart en je besluit na een paar jaar terug te keren, dan kun je hier rijkelijk en zonder zorgen leven.’

Naja hing aan zijn lippen. ‘Hoe kan ik in hemelsnaam naar Europa? Ik heb geen paspoort en geen geld om de reis te betalen.’

Abedi pakte haar beide handen en legde ze in de zijne.

‘Dat zijn niet jouw zorgen. Als je beslist te vertrekken, dan regel ik alles voor je. Je moet er wel goed over nadenken en je ouders

moeten akkoord gaan.’

‘Ik ken jou niet,’ zei Naja met een beverig stemmetje. ‘Waarom zou een wildvreemde mijn reis betalen?’

‘Waarom niet? Ik heb genoeg mensen in dienst. In een van mijn zaken is een vrouw verantwoordelijk voor de aan- en verkoop. Ze heeft het erg druk en is wanhopig op zoek naar een goede werkracht. Ik denk dat jij daar de geschikte persoon voor bent.’

‘Ik?’ antwoordde Naja. Haar mond viel open van verbazing.

Voorzichtig liet Abedi haar handen los en nipte van zijn koffie. ‘Ja, jij,’ antwoordde hij vol overtuiging.

‘Ik zei je net dat ik geen rooie cent bezit.’

‘Ik heb de verantwoordelijke gisteren aan de lijn gehad. Zij leent je het geld. Vanzelfsprekend betaal je een deel van de onkosten terug, maar dat doe je pas als je genoeg hebt verdiend. Niemand die je met de vinger wijst!’

Naja was helemaal van slag.

‘Hoe kom ik aan een woonplaats en eten?’

‘Kost en inwoning zijn bij het salaris inbegrepen.’

‘Waarom kies je mij?’

‘Omdat ik met mijn eigen ogen heb gezien hoe ze misbruik van je maken. Je verdient een mooi en zorgeloos leven. Ik weet hoe moeilijk het is om hier te overleven. Bovendien help ik graag mensen. Ik kan niet alle mensen in Nigeria redden, maar als iedereen iemand anders helpt, wordt de wereld stukken mooier.’

Naja wiebelde op de gammele stoel. ‘Hoe komen we daar? Met het vliegtuig?’ Ze spreidde haar armen en maakte een bromgeluid.

Hij lachte uitbundig. ‘Dat zou wel heel erg duur zijn.’

‘Hoe dan?’ vroeg Naja nieuwsgierig.

‘Over land en zee. We nemen samen de bus tot in Tripoli. Omdat het een lange en moeizame tocht wordt, zijn er rustpunten ingepland. Vanuit Tripoli maken we per boot de oversteek naar Italië.’

‘Is Italië ook een land in Europa?’

Abedi knikte.

‘Hoelang duurt het voor we daar aankomen?’

‘Hooguit een paar maanden. Misschien sneller. Zodra we daar zijn en je voldoende uitgerust bent, brengt een van mijn werknemers je naar België. Daar ga je aan de slag als verkoopster in een trendy kledingzaak. Madam zal je als een prinses verwelkomen.’

‘Madam?’

‘Zo noemen wij mensen die een grote verantwoordelijkheid dragen.’

‘Madam, dat klinkt chic.’ Naja lachte haar parelwitte tanden bloot. De kuiltjes in haar wangen werden zichtbaar en zetten haar schoonheid nog meer in de verf. ‘Het lijkt wel een droom.’

‘Je verdient deze kans.’ Abedi kruiste zijn armen en leunde tegen de rugleuning van de kaduke stoel. ‘Als dit is wat je wilt, moet je het juju-voodoo-ritueel ondergaan en een eed afleggen.’

Naja’s ogen werden groot. ‘Een eed afleggen? Bij een priester? Waarom?’

‘Het is een soort contract. Wij investeren veel geld in je. Wij helpen je graag, maar het ritueel is noodzakelijk.’

Naja knikte. ‘Ik snap het. Zo weet madam dat ze haar geld terugkrijgt.’

‘Juist.’

‘Ik beloof dat ik het geld zal terugbetalen.’

‘Een woord is maar een woord, Naja. Daarom verlangen we dat je een gelofte aflegt.’

‘Oké.’ Naja staaarde naar het vuil onder haar nagels en kneep haar handen tot vuisten. ‘Ik ben blij met je voorstel, maar ik wil mijn vriendinnen niet in de steek laten.’ Haar ogen werden vochtig.

‘Hoe oud zijn jouw vriendinnen?’

‘Nule is vijftien jaar en Tabi veertien.’

‘Werken ze?’

‘Nule is straatventer en Tabi heeft geen werk. Soms zijn ze erg

verdrietig. Ze hebben nauwelijks te eten.'

'Weet je,' zei Abedi terwijl hij op zijn horloge keek, 'we spreken vanavond weer af en jij brengt je vriendinnen mee. Ik denk dat ik voor hen ook wel een baantje heb.'

Naja glunderde een paar seconden, maar keek hem dan met ogen vol ongeloof aan. 'Je kent hen niet eens.'

'Maakt niks uit. Als het jouw vriendinnen zijn, dan help ik ze graag.' Hij knikte, rekende af en stond op. 'Het spijt me dat ik er-
vandoor moet. Ik heb over een kwartier een afspraak. Ik kom niet
graag te laat. Zien we elkaar straks terug?'

Hij streelde haar wang. Naja liet hem begaan. Ze genoot van zijn
aandacht. Abedi was een knappe, lieve en attente man.

'Hoe laat verwacht je ons?'

'Vanavond om zeven uur.'

Hij kuste haar op de kruin en ging ervandoor.

Naja bleef zitten en mijmerde. Wat zouden haar vriendinnen van
dit voorstel vinden?

Twintig minuten later stapte ze op en ging op zoek naar Nule en
Tabi. Nule luisterde zonder een vraag te stellen. Tabi zei meteen dat
ze ook naar Europa wilde. Ze vuurde een zondvloed van vragen af.
Ze sprong op en neer en stak haar armen in de lucht. 'Wij worden
rijk!' schreeuwde ze.

'Nule? Waarom ben je zo stil?'

'Je hebt die vent net ontmoet en je gelooft hem op zijn woord.'

'Kom vanavond met ons mee, Nule. Dan kun je met hem praten
en snap je waarom ik hem vertrouw.' Ze pakte Nule bij de armen
en zei: 'Ik wil dat je eerlijk antwoordt. Wil jij als straatventer blij-
ven werken? We hebben in Benin-City geen toekomst. Je wilt toch
niet dat onze families omkomen van de honger?'

'Nee, natuurlijk niet.'

'Dan denk ik dat je goed moet luisteren naar wat Abedi ons te
bieden heeft. Trouwens, als wij toehappen, wil hij met onze ouders

kennismaken en hun vertellen over zijn voorstel.’

Tabi gaf Nule een vriendschappelijke por. ‘Wees vrolijk, meid. Er staat ons een zorgeloos leven te wachten.’

Omdat Nule voor zich uitstaarde en niet reageerde, ging Naja dapper verder. ‘Of wil je liever binnenkort getrouwd zijn met een dronkaard die je slaat wanneer hij er zin in heeft en kinderen baren waar je nauwelijks voor kunt zorgen? Denk na, joh, je bent amper vijftien. We moeten het doen voor onszelf, maar vooral voor onze families.’

Tabi en Naja gebruikten al hun overredingskracht.

Die avond gingen ze met hun drietjes naar de bar waar ze Abedi en zijn broer Eze ontmoetten. Het gezelschap at een heerlijk runderstoofpotje met een pittige tomatensaus. Nule schrokte alles naar binnen. De laatste dagen had ze amper gegeten. Ze had het erg zwaar. Thuis waren ze met acht kinderen. Twee jaar geleden was zij, samen met haar zus, naar haar tante in Ibadan gestuurd. Het was voor hun ouders een onmogelijke opdracht om acht kindermonden te vullen. Nule werd er verkracht door haar oom en keerde bedroefd en zwanger terug naar huis. Ze durfde haar moeder niet te vertellen dat haar oom haar had misbruikt, maar ze had geen keus. Haar moeder geloofde Nule niet. Ze was er zeker van dat haar dochter had geflikflooid met een of andere kerel. Ze gaf haar een pak rammel en zei dat ze de familie aan de schandpaal nagelde. Nule onderging illegaal een abortus. Het brak haar hart. Sindsdien had ze weinig of geen vertrouwen in mensen.

Naja zag dat Nule langzaam interesse vertoonde in de verhalen die Abedi en Eze hun vertelden. Tegen het eind van de avond bloeide ze open. Toen Abedi haar vroeg of zij ook naar België wilde komen, haalde ze haar schouders op. ‘Ik weet het niet,’ zei ze, ‘het is aan de andere kant van de wereld. Ik ga mijn familie missen.’

‘Je maakt er hen gelukkig mee,’ benadrukte Abedi. ‘Zij vinden het niet fijn om in armoede te leven. Jij kunt hen helpen door hen

uit de ellende te verlossen.’

Vertwijfeld keek Nule haar vriendinnen aan.

‘Kom op, Nule,’ moedigde Naja haar aan. ‘Zo’n mooi voorstel krijg je nooit meer.’

Abedi pakte Nule’s hand vast. ‘Aan jou de keus. Als je het echt niet ziet zitten, dan hoef je het niet te doen.’

Abedi bestelde dessert.

Nule verorberde zwijgend haar aardnotencake. Toen ze het bord voor zich uitschoof, verscheen er een weifelende glimlach op haar gezicht. ‘Ik doe het. Ik ga mee.’

Terwijl Naja en Tabi hun vriendin omhelsden, glimlachte Abedi breed.

TWEE DAGEN LATER

Terwijl Naja zich bij het altaar van Ayelala, de godheid van rechtvaardigheid en moraliteit, uitkleedde, trof de juju-priester de voorbereidingen om de kalkoen te slachten. Naja staaarde naar het bronskleurige verenkleed en de naakte, rode kop van het beest. De vlezige ogen en de rode lellen aan beide kanten van zijn snavel vond ze beangstigend. Het was niet de eerste keer dat ze een kalkoen had vastgepakt, maar nu was het anders. Dit beest was een onderdeel van het ritueel dat haar zou helpen een veilige reis te maken. Het dier deelde klappen uit met zijn vleugels en pikte in haar blote voeten. Naja wipte van het ene been op het andere en probeerde de kalkoen weg te jagen.

Bruusk pakte de priester het beest vast. Hij sneed de hals aan twee kanten door en hield het stervende schepsel op de kop. Het bloed sijpelde eruit en vormde een plas voor zijn voeten. Toen hij dat gedaan had, sneed hij meedogenloos de buik open. Naja concentreerde zich op het bloed, de ingewanden en de stuiptrekkingen van het

arme dier. Ze wendde haar hoofd en probeerde de gruwelijkheid te vergeten door te denken aan de mooie toekomst die voor haar lag.

De priester had een glimmend gezicht en droeg een brillette met ronde glazen. Hij schoor haar schaam- en okselhaar. Vervolgens knipte hij haar vinger- en teennagels en propte die samen met haar onderbroek in de buik van het dode beest. Hij wikkelde kruiden om de kalkoen en legde het dier bij het altaar neer.

Naja bibberde toen hij haar verplichtte een rauw kippenhart op te eten. Ze keek naar haar vriendinnen, die haar bemoedigend toeknikten. Met haar tanden scheurde ze de spiermassa kapot. Kokhalzend kauwde ze zo snel ze kon en slikte de brij moeizaam weg. Ze sloot haar ogen. *Volhouden, Naja. Je kunt het.*

Toen ze haar ogen opende, schrok ze van het scheermesje dat de priester in zijn hand hield. Ze wist wat er ging gebeuren en hoopte dat ze niet zou flauwvallen.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg de priester streng.

‘Ja,’ fluisterde ze.

Naja voelde hoe haar knieën knikten. Ze moest zich sterk houden. Het was immers voor de goede zaak. Het scheermesje gleeed door de huid van haar borst en maakte twee inkervingen. Naja's nagels doorboorden het vlees in haar handpalmen. Ze knarsetandde zo hard dat ze niet voelde dat ze op de zijkant van haar tong beet. Bloed vulde haar mond. Ze slikte het weg.

De priester vroeg niet hoe het met haar ging. Hij ving het bloed dat uit Naja's wonden liep op in een plastic zakje en stopte ook dat in de buik van de kalkoen. Toen hij dat had gedaan, wreef hij ruw een poeder over de bloedende huid en daarna een vloeistof. Zwarte vlekken dansten voor Naja's ogen. Ze ging op de smerige grond zitten. De priester vertelde haar dat de littekens bescherming boden tegen allerhande kwaad en een veilige reis waarborgden. Ze hoorde maar half wat hij zei.

Toen de brandende pijn en de duizeligheid afnamen, duwde ze

zich langzaam omhoog. Vanaf nu kon haar niks slechts overkomen en dat gevoel van veiligheid overheerste de pijn.

De priester beval haar de eed af te leggen.

Naja zwoer dat ze de reiskosten zou terugbetalen aan de ‘madam’ en dat ze haar zou gehoorzamen.

De priester stak zijn gekromde vinger naar haar uit. ‘Als je de eed verbreekt, dan grijpt Ayelala in. Dan ben je niet langer veilig en zal er jou en je familie iets vreselijks overkomen.’ Hij wees naar de muur. Daar hing een vergeelde collage van uitgemergelde lichamen met holle ogen.

Naja keek met afschuw naar de enge foto’s en vervolgens naar de priester. Zijn ogen hadden een ijskoude uitdrukking. Met een kurkdroge mond sprak ze nogmaals de woorden uit. ‘Ik zweer dat ik mijn verplichtingen zal nakomen. Ik zweer dat ik goed werk zal leveren. Ik zweer dat ik mijn familie zal helpen. Mijn dank gaat uit naar de madam, die mijn reis betaalt.’ Ze keek naar Abedi, die trots naar haar glimlachte. Tranen van geluk sprongen in haar ogen en blusten symbolisch de pijn die de insnijdingen hadden veroorzaakt.